

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupena Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného dne 12.1.2021, č.j. 1045/2021-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), zrušil povolení žalobce k provozování vodohospodářského majetku specifikovaného v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJIP007J27B, ve znění navazujících rozhodnutí (identifikační číslo majetkové evidence /dále jen „IČME“/ 6105-688703-48460915-3/1 „Samostatná kanalizace Luka nad Jihlavou na ČOV“ a IČME 6105-688703-48460915-3/2 „Samostatná kanalizace Luka nad Jihlavou do VK“) a dále zrušil rozhodnutí krajského úřadu, OŽP ze dne 14.7.2016, č.j. KUJI 5474082016, sp. zn. OŽP 942/2016 BI-8, k majetku IČME 6105-688703-48460915-1/3 „Vodovod Luka nad Jihlavou – Otín“).
2. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad odložil vykonatelnost rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování výše uvedeného majetku (vyjma majetku evidovaného pod IČME 6105-688703-48460915-3/2) pro nového provozovatele.
3. Důvodem, pro který krajský úřad zrušil povolení k provozování vodohospodářského majetku evidovaného pod IČME 6105-688703-48460915-3/1 je skutečnost, že vlastníkem majetku, pro který je povolení rušeno, je městys Luka nad Jihlavou (osoba zúčastněná na řízení). Podle krajského úřadu se jedná o majetek, na který jsou uzavřeny dohody o převodu investorství a o převodu hmotného majetku. Na majetek, který byl předmětem dohod o převodu investorství je třeba podle krajského úřadu nahlížet jako na majetek vložený osobou zúčastněnou na řízení do Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) od 1.1.2001, tedy jako na majetek, ke kterému osobě zúčastněné na řízení svědčilo vlastnické právo. Pokud jde o majetek evidovaný pod IČME 6105-688703-48460915-3/2, jedná se o dešťovou kanalizaci, na kterou se zákon č. 274/2001 Sb. nevztahuje. Pokud jde o vodohospodářský majetek IČME 6105-688703-48460915-1/3 „Vodovod Luka nad Jihlavou – Otín“, jedná se o majetek, na který byla mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazem uzavřena dohoda o převodu investorství; jedná se tudíž o majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení.
4. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 14.5.2019, č.j. 16120/2019-MZE-15111, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30.9.2020, č.j. 31 A 101/2019-113, a to z důvodů nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí.

V návaznosti na citovaný rozsudek žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že zamítl odvolání žalobce a Svazu a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. Shrnutí žalobní argumentace

5. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro zrušení povolení žalobce provozovat vodovod nebyly splněny podmínky dle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb.; žalobce prokázal, že má jak se Svazem, tak s osobou zúčastněnou na řízení uzavřenou platnou smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17.12.1996, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „provozní smlouva“), která byla prodloužena minimálně do roku 2025. Žalovaný se podle žalobce přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou vlastnického práva k danému vodohospodářskému majetku, když dovodil, že vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Pokud žalovaný odkazoval na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, jehož správnost žalobce rozporoval, tak žalovaný tyto námitky opět pominul. Žalobce má za to, že to byl Okresní soud v Jihlavě, jehož rozsudek byl citovaným usnesením zrušen, který věcně správně a komplexně vypořádal povahu dohod o převodu investorství (rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7.2.2017, č.j. 108 C 32/2016-621).
6. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí se týká výhradě majetku, jehož vlastníkem je Svaz, neboť se jedná o majetek vložený a majetek vybudovaný vlastní činností Svazu, což dovozuje podrobnou argumentaci. Žalovaný se námitkami týkajícími se vlastnictví tohoto majetku Svazem opět nezbýval, pouze stroze přebíral závěry obsažené v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, které však nelze v posuzované věci aplikovat, neboť jsou rozporné mimo jiné se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19.11.2020, č.j. 62 A 152/2018-102.
7. Žalobce rovněž namítá, že závěry správních orgánů o neexistenci vlastnického práva Svazu k majetku vloženému na základě dohod o převodu hmotného majetku ze dne 30.12.1997, ze dne 28.12.1998 a ze dne 27.12.2000 (dále jen „dohody o převodu hmotného majetku“) z důvodu neschválení těchto dohod zastupitelstvem obce, jsou nesprávné a nezákonné.
8. Žalobce rovněž s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, argumentuje ve prospěch závěru, že i kdyby byl předmětný majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, tak by práva a povinnosti pronajímatele z provozní smlouvy ex lege přešly na osobu zúčastněnou na řízení a provozní smlouva by tak byla stále platná.
9. Žalobce rovněž podrobnou argumentací dovozuje, že odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy nemohlo být učiněno platně.
10. Svoji argumentaci žalobce doplnil v podané replice a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a zdůrazňuje, že na majetek pořízený na základě dohod o převodu investorství je třeba

nahlížet jako na majetek, k němuž svědčilo vlastnické právo osobě zúčastněné na řízení. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

12. Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí, které má za věcně správné, a argumentuje ve prospěch svého vlastnického práva k předmětnému majetku. Osoba zúčastněná na řízení má zato, že by žaloba měla být jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud s ohledem na souvislost posuzovaných právních otázek v této věci a ve věcech sporů téhož žalobce a téhož žalovaného evidovaných u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 A 160/2020 a pod sp. zn. 62 A 86/2021 se zohledněním zásady procesní ekonomie rozhodoval ve všech těchto věcech současně, tudíž v nyní posuzované věci přednostně (§ 56 odst. 1 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. V posuzované věci není sporu o tom, že městys Luka nad Jihlavou ukončila své členství ve Svazu ke dni 1.1.2015. Sporné je splnění zákonných podmínek pro zrušení povolení žalobce k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. z důvodu nesplnění podmínek podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. a s tím související otázka, zda osoba zúčastněná na řízení je, resp. zda se po vystoupení se Svazu stala, vlastníkem majetku specifikovaného v prvostupňovém rozhodnutí a zda tak na ni mohla přejít práva a povinnosti z provozní smlouvy.
17. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
18. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. zruší krajský úřad rozhodnutím povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že provozovatel již nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace uvedené v odstavci 2 písm. a), b) nebo c). O zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace krajský úřad neprodleně informuje ministerstvo.
19. Podle § 160 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické

osoby, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, za účelem plnění svých úkolů vzájemně uzavírat veřejnoprávní smlouvy.

20. Podle § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), mají obce právo být členy dobrovolného svazku obcí za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Obce mohou vytvářet svazky obcí, jakož i vstupovat do svazků obcí již vytvořených. Členy svazku obcí mohou být jen obce.
21. Podle § 50 odst. 2 zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho stanovy, v nichž musí být uvedeno název a sídlo členů svazku obcí, název a sídlo svazku obcí a předmět jeho činnosti, orgány svazku obcí, způsob jejich ustavování, jejich působnost a způsob jejich rozhodování včetně určení nejméně tříčlenného orgánu svazku obcí, který schvaluje účetní závěrku svazku obcí sestavenou k rozvahovému dni podle zákona o účetnictví, majetek členů svazku obcí, který vkládají do svazku obcí, zdroje příjmů svazku obcí, práva a povinnosti členů svazku obcí, způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí, podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu, obsah a rozsah kontroly svazku obcí obcemi, které svazek obcí vytvořily.
22. Podle čl. 8.1 stanov Svazu hospodář svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodář s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.
23. Podle čl. 8.4 stanov Svazu vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:
 - a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:
 - majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
 - majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
 - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
 - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
 - majetek nabytý vlastní činností
 - b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)
 - c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.
 - d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:
 - společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
 - místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci

24. Podle čl. 8.5 stanov Svazu svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.
25. Podle čl. 8.7 stanov Svazu v případě, že majetek svazek neprovozuje sám, uzavírá ke splnění povinností dle čl. 8.6 stanov, v souladu s ustanoveními zákona o zadávání veřejných zakázek v platném znění, zejména na:
- nájem a provozování vodárenských a kanalizačních zařízení s tím, kdo vlastní oprávnění dle platných předpisů
 - projektovou přípravu a zabezpečení staveb vodárenských a kanalizačních zařízení a ČOV s tím, kdo vlastní příslušné oprávnění k této činnosti
 - zajištění inženýrsko-investorské činnosti, stavební dozor, právní pomoc, vedení účetnictví, daňové poradenství a smlouvy na výkon jiných činností.
26. Podle čl. 12.4 písm. a) stanov Svazu může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.
27. Podle čl. 12.6 stanov Svazu vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním příspěvem, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.
28. Podle čl. 12.7 stanov Svazu u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.

29. Podle čl. 12.8 stanov Svazu je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývajících část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.
30. Pokud jde o vodohospodářský majetek, k němuž podle názoru správních orgánů již žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k jeho provozování, tak není sporu o tom, že se jedná o majetek, který byl jednak předmětem dohod o převodu movitého majetku a dále předmětem dohod o převodu investování uzavřených mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení.
31. Pokud jde o námitku, že se žalovaný opět nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu; argumentace žalovaného se v řadě ohledů s dílčí argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává nebo je velmi strohá, nicméně je zřejmé, že žalovaný na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.9.2020, č.j. 31 A 101/2019-113, nosné důvody svého rozhodnutí zdůvodnil, byť ne s takovou mírou podrobnosti, jaká by odpovídala odvolacím námitkám. Zdejší soud má však za to, že pokud jde o samotné nosné důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají, je možné je věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k dalšímu podrobnému vypořádání každého dílčího argumentu žalobce; ty se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s tím, že předmětný vodohospodářský majetek, kterého se zrušení povolení k provozování týká, je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a na to navazujícím závěrem správních orgánů, že došlo k platnému odstoupení od provozní smlouvy ze strany osoby zúčastněné na řízení. K těmto závěrům správních orgánů nic nebrání zdejšímu soudu se vyjádřit.
32. Žalovaný ve svém rozhodnutí, pokud jde o jeho základní nosné důvody, uvedl, že na majetek pořízený na základě dohod o převodu investování je třeba pohlížet jako na majetek vložený do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo osobě zúčastněné na řízení vlastnické právo. To podle žalovaného plyne jak z formulace v těchto dohodách, že „SVAK Jihlavsko zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Městyse Luka nad Jihlavou vloženého ve Svak Jihlavsko“, tak již ze zrušeného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, které bylo podle žalovaného zrušeno pro nepřislušnost soudu, nikoli z věcných důvodů. Žalovaný dále uvedl, že šetřením v Moravském zemském archivu bylo zjištěno, že smlouvy o převodu hmotného majetku nebyly schváleny zastupitelstvem městyse Luka nad Jihlavou (v žádném z usnesení zastupitelstva nebyly takové dohody zmíněny). Z toho žalovaný dovodil, že k žádnému převodu hmotného majetku nedošlo, dohody jsou neplatné a majetek je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Žalovaný dále podrobnou argumentací dovodil, že osoba zúčastněná na řízení platně odstoupila od provozní smlouvy z důvodu neplacení nájemného žalobcem, kdy žalovaný mimo jiné odkázal jednak na již zrušené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, a zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337. Po vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazu jak žalobce, tak Svaz podle žalovaného věděli, že se předmětný majetek vrátil do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení; ta se tak dostala do pozice pronajímatele a žalobce byl povinen jí platit nájemné (od 1.1.2015).

33. K tomu zdejší soud předně uvádí, že již bylo opakovaně judikováno, že vypořádání majetkového podílu obce po jejím vystoupení ze Svazu představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8). V tomto ohledu je třeba konstatovat, že na nyní posuzovanou věc proto nedopadají závěry usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, vyslovené v civilním řízení; správní soudy poté rovněž v navazující judikatuře dospěly k opačným závěrům, jak bude rozvedeno níže (zejména jde o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404).
34. Krajský soud v Brně rovněž opakovaně vyslovil, že úplná podoba (mechanismus) vypořádání majetkové účasti obce ve svazku ze stanov Svazu nevyplývá, **a proto bude podstatný právě způsob vypořádání majetkové účasti vystoupivších obcí a Svazu, ať již dohodou stran, či správním orgánem řešícím spor z veřejnoprávní smlouvy**; k postupu při vypořádání majetku Svazu zdejší soud odkazuje zejména na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, podle něhož vyjde-li najevo, že spor mezi účastníky spočívá v nutnosti provést vypořádání, je v zájmu všech účastníků (a v zájmu právní jistoty), aby veškeré související vzájemné sporné nároky byly předmětem jednoho (společného) sporného řízení o tomto vypořádání. Naopak nemá praktického smyslu trvat na tom, aby v případě sporu byly všechny dílčí sporné nároky nutně uplatňovány v samostatných a na sobě nezávislých řízeních. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, dále plyne, že: *„Z povahy věci přitom může být předmětem vypořádání pouze majetek, který je ve vlastnictví svazku (žalobce). Právě tento majetek totiž tvoří podstatu podílu obce na svazku. Majetek ve vlastnictví obce, se kterým měl svazek pouze oprávnění hospodařit, není potřeba nijak vypořádávat (tj. transformovat podíl ve vlastnické právo k tomuto majetku). Tento majetek zůstává ve vlastnictví obce a svazek pouze ztrácí právo s tímto majetkem hospodařit. ... Pokud jde o povahu sporu o vrácení (předání, vydání, vyklizení) majetku vloženého do hospodaření žalobce, tento spor zřetelně souvisí s právy a povinnostmi zakotvenými v zakládací smlouvě a stanovách a je přímým důsledkem vystoupení obce ze svazku. Je jej proto nutno považovat za spor z veřejnoprávní smlouvy, o němž měl pravomoc rozhodnout žalovaný. A jelikož tento spor přímo vyplývá z ukončení členství obce ve svazku, úzce souvisí se samotným vypořádáním. Tato úzká souvislost je legitimním důvodem pro vedení společného řízení jak o nároku na předání majetku vloženého do hospodaření žalobce, tak o majetkovém vypořádání (jakkoliv vedení společného řízení v tomto případě nebylo nutností).“* Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, Svaz „pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 je nutno chápat nikoliv jako přímé nároky obcí či svazku při ukončení členství, nýbrž jako (neúplný) mechanismus vypořádání majetkové účasti obce ve svazku. **Konkrétní nároky tedy nelze dovozovat přímo z těchto pravidel, nýbrž až z provedeného vypořádání, které může mít formu smlouvy nebo rozhodnutí krajského úřadu.** Dále z uvedeného plyne, že smlouva o vypořádání předpokládaná v čl. 12.4 písm. a) stanov je toliko jednou ze dvou forem vypořádání. Smlouva o vypořádání je velice komplexním právním jednáním, zahrnujícím celou škálu práv a povinností, přičemž neshoda i ohledně relativně marginální části závazku může vést k tomu, že smluvní jednání

nepovedou k úspěšnému konci. V tu chvíli existuje jediná možnost, jak majetkovou účast vystupující obce na svazku vypořádat, a to je autoritativní rozhodnutí správního orgánu (žalovaného).... Jeho úkolem totiž není pouze deklarovat povinnosti uvedené ve stanovách, nýbrž komplexně vypořádat majetkovou účast obce na svazku, a tím plně nahradit smlouvu o majetkovém (popř. finančním) vypořádání. Obsahem této smlouvy přitom bezesporu taktéž není toliko deklarace již existujících povinností, nýbrž konstituování nových práv a povinností, včetně převodu vlastnického práva ...“.

35. Pokud jde o kategorie majetku vloženého do Svazu, tak Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zdůraznil, že je „...nutno upozornit na skutečnost, že stanovy rozlišují mezi **majetkem vloženým do žalobce a majetkem vloženým do hospodaření žalobce** (viz např. čl. 8.4 a 8.5). ...majetek vložený do žalobce totiž podle názoru soudu představuje pouze formálně vytvořenou kategorii majetku, který má být sice odděleně evidován, ale je toliko podmnožinou větší skupiny majetku ve vlastnictví žalobce. „Vložení do žalobce“ nepředstavuje žádný speciální soukromoprávní titul, stanovy pouze pro majetek formálně zařazený do této kategorie stanoví určitá pravidla. Z hlediska stanov není rozhodné, z jakého titulu se žalobce stal vlastníkem tohoto majetku, podstatné je pouze to, že stanovy, smlouva či jiné relevantní právní jednání stanovilo, že má být daný majetek do uvedené kategorie zařazen.“.
36. V nyní posuzované věci (která se netýká majetku obce s právem hospodaření Svazu neboli majetku vloženého do hospodaření Svazu) právní názor žalovaného (a krajského úřadu) vyslovený ve vztahu k majetku vloženému do Svazu na základě dohod o převodu majetku a dohod o převodu investorství nemůže ve světle již judikovaných závěrů Krajského soudu v Brně obstát.
37. Krajský soud v Brně se předně v rozsudku ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, zabýval povahou dohod o převodu movitého majetku z obcí na Svaz a mimo jiné uvedl, že zda takovou dohodou došlo k standardnímu převodu vlastnického práva k předmětnému majetku na Svaz. Podle citovaného rozsudku je předmětem dohody převod vlastnictví z majetku předávajícího (v tamní věci se jednalo o obec Bítovčice) do vlastnictví přebírajícího. Dohoda zároveň obsahuje prohlášení Svazu, že daný majetek přijímá do svého výhradního vlastnictví. Samotná dohoda nikterak nenaznačuje, že by na Svaz byla převáděna pouze určitá práva. **Předmětná dohoda obsahuje naopak zcela standardní ustanovení o převodu vlastnického práva.** Stanovy Svazu zjevně počítají s nabýváním majetku do výlučného vlastnictví Svazu a nikterak nebrání tomu, aby Svaz takový majetek úplatně či bezúplatně nabyt přímo od členských obcí. Ze samotných stanov proto nelze dovozovat, že by Svaz od členských obcí mohl nabývat majetek toliko „neúplně“; pokud by takový důsledek byl skutečně zamýšlen, byl by ve stanovách jednoznačně vyjádřen. Za takové vyjádření rozhodně nelze považovat pravidlo o vrácení majetku obci. Jedná se toliko o pravidlo pro vypořádání majetkové účasti obce na Svazu. Termín „vrátit“ je použit pouze z důvodu, že se jedná o majetek, který byl na Svaz převeden právě od členské obce, a je tím tudíž zdůrazňován princip, že vypořádání neplní toliko účetní (finanční) účel, nýbrž že mají obce zájem na vrácení konkrétního majetku, neboť tento konkrétní majetek má pro ně zvláštní význam. Uvedený termín nijak nevypovídá o tom, jaký právní institut je k vrácení využit; tímto právním institutem může být buďto smlouva o majetkovém vypořádání nebo konstitutivní rozhodnutí žalovaného o vypořádání (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233). Jak zdejší soud ověřil ve správním

spisu, obsah dohod o převodu majetku v nyní posuzované věci je koncipován shodně („předmětem dohody je převod vlastnictví z majetku předávajícího do vlastnictví přebírajícího“), tudíž závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, plně dopadají na nyní posuzovanou věc; na základě stejného východiska ostatně nahlížel na tzv. majetek vložený do Svazu na základě dohod o převodu hmotného majetku Krajský soud v Brně i ve výše citovaném rozsudku ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, který se týkal přímo osoby zúčastněné na řízení.

38. Pokud jde o platnost dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi osobou zúčastněnou na řízení a Svazem, tak názor žalovaného, že tyto dohody jsou neplatné z toho důvodu, že nebyly odsouhlaseny zastupitelstvem (jako tomu bylo v řadě případů obcí, které se staly členy Svazu), není správný a je v rozporu se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13.8.2021, č.j. 29 A 237/2019-65, který se již touto otázkou zabýval a uvedl: *„Pokud jde o otázku, zda pro vznik členství ve svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo žalobce schválilo smlouvu o vytvoření svazku obcí společně se stanovami, tak podle krajského soudu z tehdy účinné právní úpravy neplyne, že by pro členství žalobce ve svazku obcí bylo nutné, aby tak zastupitelstvo učinilo. Ke vzniku SVAK Jihlavsko, stejně jako k přijetí usnesení zastupitelstva žalobce, kterým bylo schváleno členství žalobce ve SVAK Jihlavsko, došlo za účinnosti „starého“ zákona o obcích, který předmětnou problematiku upravoval. Podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích platilo, že „[o]becnímu zastupitelstvu je vyhrazeno: rozhodovat o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prokem.“ Tímto se právní úprava vzniku členství ve svazku obcí lišila od úpravy v novém zákoně o obcích, dle jehož § 84 odst. 2 písm. f) platí, že „[z]astupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách.“ Krajský soud přitom § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích považuje za speciální k § 36 odst. 1 písm. d) zákona o obcích, neboť přestože svazek obcí byl podle tehdy účinné právní úpravy zájmovým sdružením právnických osob, a jako takový byl taktéž podle § 20i zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění, považován za právnickou osobu, zákonodárce se rozhodl vymezit pravomoc zastupitelstva rozhodovat o členství ve svazku obcí zvlášť. Členství ve svazku obcí tak zákonodárce zjevně považoval za kvalitativně odlišné od založení či členství v právnické osobě. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, až „nový“ zákon o obcích, tj. zákon č. 128/2000 Sb., o obcích [ve znění účinném do 31. 12. 2006 v § 84 odst. 2 písm. f), a ve znění účinném od 1. 1. 2007 v § 84 odst. 2 písm. e)], výslovně stanovil, že zastupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách. Podle současné právní úpravy by tak dle krajského soudu bylo zjevné, že starosta žalobce jednal nad rámec jemu svěřených pravomocí, pokud by bez souhlasu zastupitelstva podepsal zakladatelskou listinu svazku obcí. Předmětné jednání starosty žalobce ovšem takto nelze hodnotit prizmatem předchozí, tehdy platné a účinné právní úpravy, tedy zákona o obcích. Přechodí právní úprava totiž explicitně nevyžadovala, aby obec schválila zakladatelskou smlouvu a stanovy svazku obcí k tomu, aby mohlo vzniknout její členství v takovém svazku (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 276/2017-169). Tato skutečnost však dle krajského soudu v žádném případě ani v době účinnosti zákona o obcích nevyklučovala, aby si zastupitelstvo obce předtím, než přistoupí k rozhodnutí o členství ve svazku obcí, vyžádalo veškeré podklady, nezbytné pro řádné a kvalifikované*

rozhodnutí o tom, zda k členství ve svazku obcí přistoupit či nikoliv... V nyní projednávané věci má krajský soud za to, že zastupitelstvo žalobce na zasedání dne 25. 6. 1993 jednoznačně (se souhlasem všech přítomných zastupitelů) rozhodlo o členství žalobce v SVAK Jihlavsko, přičemž starosta žalobce následně byl oprávněn podniknout veškeré nezbytné kroky k realizaci takto projevené vůle.“ Zdejší soud se s citovaným právním názorem plně ztotožňuje a v jeho světle tudíž rozhodnutí žalovaného ani v tomto nosném důvodu nemůže obstát. Závěr žalovaného, že majetek vložený do Svazu na základě dohod o převodu majetku byl a je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, tudíž není správný.

39. Pokud jde o majetek vložený do Svazu na základě dohod o investorství, tak i povaha těchto smluv a kategorie tohoto majetku již byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, vyřešena. „Jedním z případů majetku vloženého do žalobce je i majetek, který byl předmětem smluv o převodu investorství. Tyto smlouvy výslovně stanovily, že daný majetek má být do uvedené kategorie zařazen. I s ohledem na výše uvedené proto nelze z daného smluvního ustanovení dovozovat, že by vlastníkem tohoto (v budoucnu vzniklého) majetku byla osoba zúčastněná na řízení. Naopak z povahy investorství (které bylo na žalobce převedeno) v daném případě nutně plynulo, že to byl žalobce, kdo se před vznikem věci stal stavebníkem, kdo výstavbu dále financoval, kdo byl ve smluvním vztahu se zhotovitelem a komu bylo dílo předáváno. Soud proto nevidí žádný důvod pro to, aby na vlastnictví k takové věci bylo nahlíženo odlišně od případů, kdy byl žalobce investorem od počátku. Předmětný majetek nemohl být vložen do hospodaření žalobce osobou zúčastněnou na řízení z prostého důvodu, že osoba zúčastněná na řízení nikdy nebyla vlastníkem takové věci. Osoba zúčastněná na řízení se přitom nemusí nijak cítit touto právní kvalifikací jakkoliv poškozena, neboť byť není vlastníkem věci (a nepostačuje tedy rozhodnout „pouze“ o jejím vydání či vyklizení), stále má nárok na vypořádání dle pravidla obsaženého v čl. 12.6 stanov. Nutnost vypořádat daný majetek přitom považuje soud za spravedlivé řešení i s ohledem na nutnost provést zároveň finanční vypořádání dle čl. 12.7 stanov. Společná aplikace obou článků totiž vede k tomu, že bude zohledněno, jakou měrou do daného majetku investoval žalobce a jakou měrou naopak osoba zúčastněná na řízení.“ (v této věci byl v procesní pozici žalobce Svaz a v pozici osoby zúčastněné na řízení městys Luka nad Jihlavou).
40. Z výše citovaného rozsudku tedy pro nyní posuzovanou věc plyne, že osoba zúčastněná na řízení, pokud jde o majetek, který byl předmětem dohod o převodu investorství, nemohla být vlastníkem předmětného majetku. Předmětem těchto dohod byl převod investorství z městyse Luka nad Jihlavou na Svaz v rámci zajištění a realizace konkrétních staveb, včetně předání stavební dokumentace. Svaz byl dle této dohody povinen zajistit kompletní realizaci stavby a po jejím dokončení ji zařadit do majetku obce vloženého do Svazu. Zdejší soud se plně ztotožňuje s hodnocením této kategorie majetku coby majetku vloženého do Svazu ve vlastnictví Svazu, provedeným ve výše citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.
41. Z obsahu napadeného rozhodnutí dále plyne, že žalovaný mimo jiné i s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, dovodil, že osoba zúčastněná na řízení platně odstoupila od provozní smlouvy. Tato právní otázka však s ohledem na skutečnost, že tzv. předběžnou otázku vlastnictví předmětného majetku vyřešily správní orgány nesprávně a nezákonně, nemá pro nyní posuzovanou věc význam (kdy nejde o kategorii tzv. vloženého majetku k hospodaření Svazu).

42. Je třeba poznamenat, že tento rozsudek Nejvyššího soudu se týkal sporu statutárního města Jihlava a VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. V citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“ (zvýrazněno zdejší soudem). Je tedy zřejmé, že v citovaném rozsudku Nejvyššího soudu v řízení o dovolání nebyla otázka vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku jako sporná vůbec nebyla vznesena, nýbrž byla řešena otázka placení nájemného v případě změny pronajímatele. Nejvyšší soud výslovně vycházel z toho, že nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele. V nyní posuzované věci se však jedná o otázku spornou, která se odvíjí od vyřešení otázky vlastnictví předmětného majetku. Pokud jde o majetek vložený na základě dohod o převodu majetku, tak k tomu zdejší soud uzavírá, že pouze tím, že osoba zúčastněná na řízení ze Svazu vystoupila, toto vlastnické právo k tzv. vloženému majetku zpět nenabyla.
43. Z hlediska naplnění podmínek pro zrušení povolení k provozování žalobce k vodohospodářskému majetku v rozsahu vymezeném prvostupňovým rozhodnutím zdejší soud uzavírá, že správní orgány nemohly vycházet z předpokladu, že Svaz vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku nikdy neměl, nebo jej pozbyl. Takový závěr je nesprávný a opírá se o důvody, které ve světle citované judikatury správních soudů neobstojí. Napadené rozhodnutí je opřeno o nesprávné důvody a je tudíž nezákonné.
44. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce odkazoval na listiny, které již jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Nadto je zřejmé, že jejich obsah není mezi účastníky řízení sporný. Pokud jde o návrhy na dokazování rozsudky soudů, ty jsou zdejšímu soudu jednak známy

z jeho úřední činnosti a nejde o důkazní návrhy ke sporným skutkovým otázkám. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl.

45. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku; osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

V. Náklady řízení

46. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
47. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, doplnění žaloby ze dne 1.11.2022; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
48. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2022

David Raus v.r.
předseda senátu